

polsen. Overal klonk muziek: een accordeonist bij de brug, een klarinettist bij de fontein en zelfs een stoet van zingende vrouwen met mandolines trok door de Rue de l'Église.

Léa, statig maar ontspannen, stond tevreden met haar houten kraam onder een met klimop begroeide luifel. Samen met haar wijnmeester, Fournier, had ze de stand ingericht en de mooiste flessen van het chateau meegebracht. Met zijn zonovergoten smaak van donkere bessen, kruiden en een vleug viooltjes was haar Pinot Noir een lust voor de smaakpapillen.

Haar wijnen waren zorgvuldig gebotteld en voorzien van het elegante label *Chateau Brissac - Réserve du Haut-Chateau*. De flessen vonden gretig aftrek.

Buren, muzikanten, dagjesmensen... ze kwamen allemaal proeven. Een oude man uit de Rue Blanche noemde het een wijn 'die de zon in het glas zet.'

"*Madame Léa!*" riep een beschonken, jonge violist, "nog één slokje, als u het goedvindt! Uw wijn is zacht als de lippen van een meisje!"

Ze lachte, schonk hem bij en tikte met haar glas tegen het zijne.

Op het plein had men een houten dansvloer geïmproviseerd. Jong en oud danste arm in arm: de bourrée, de mazurka en zelfs een polka. De stemmen klonken uitgelaten en schoenen schuifelden over de planken. Onder een boom zaten oude vrouwen met waaiers, giechelend als meisjes en zongen vergeten refreinen. De notaris had zijn das afgedaan en klapte mee op het ritme.

Léa bewoog zich met de vanzelfsprekende gratie van iemand die erbij hoort, maar tegelijk ergens anders aan denkt. Toch lachte ze, praatte ze, proefde ze en genoot. Vandaag droeg iedereen de muziek in zich.

Tegen het eind van de middag werd er een grote tafel neergezet, waarop kazen, worsten, brood, olijven, gebraden kippen en natuurlijk diverse wijnen werden uitgesteld. Iedereen deelde, niemand keek

naar rangen, standen of afkomst. Een meisje met bloemenkrans begon te zingen, eerst zacht, toen krachtiger. Anderen vielen in en zo vulde de lucht zich met melodieën, glazen die klonken, geroep en gelach.

Toen ze een hand op haar schouder voelde en zich omdraaide, keek ze in de ogen van Charles.

“Mag ik deze dans?” vroeg hij zacht.

Léa lachte en knikte vrolijk. “Ja, dat mag je.”

Hij leidde haar tussen de dansende mensen. Eerst voorzichtig, alsof ze elkaar opnieuw moesten leren kennen. Maar naarmate de muziek aanzwol en de glazen zich vulden, verdwenen de scherpe randen van de afgelopen maanden naar de achtergrond. Er werd gelachen, gedanst en gezongen.

Iemand drukte hen een glas wijn in de hand. Een oude accordeonist speelde een melodie die Léa herkende uit haar jeugd.

De zon zakte langzaam achter de heuvels en het goud van de avond viel over het plein als een zegen. Léa keek om zich heen, het glas in haar hand halfvol, haar ogen glanzend. De muziek, de stemmen, Charles’ lachende gezicht, de vrijheid van het moment – het leek haar even te herinneren aan iets wat ze bijna vergeten was.

Die dag, op 21 juni 1863, vierde Parijs de muziek. En Léa, met haar wijn en haar glimlach, was het kloppende hart van het feest.

Het ochtendlicht viel getemperd door de gordijnen van het herenhuis. In de kamer hing nog de geur van iets onbestemds dat aan de nacht herinnerde. Léa zat aan tafel en keek dromerig naar de thee in haar kopje. Charles stond bij het raam, slank en rustig. Geen van beiden sprak. Er hing geen ongemak, maar wel een zekere aarzeling.

“Je kijkt alsof je op het punt staat de bergen te beklimmen,” zei Charles, half glimlachend, zonder zich om te draaien.

Léa keek op. “Misschien is dat ook wel zo,” zei ze. “Alleen zijn het geen bergen van steen.”

Hij knikte, nog steeds naar buiten kijkend en zei: "Je bent koppig."

"Voorzichtig," corrigeerde ze zacht.

Charles draaide zich om en leunde tegen het raamkozijn. Zijn blik was helder, onderzoekend, vol genegenheid.

"Ik weet dat dit misschien te snel ging. Gisteravond... ik heb daar geen spijt van, Léa. Maar ik besef dat jouw pad complexer is dan een paar warme woorden, een zacht bed en een maaltijd samen."

Ze zette haar kopje neer.

"Het gaat niet om spijt. Maar er is te veel dat ik nog niet begrijp. Over Philippe, over mezelf. Over... dat schilderij."

Charles liep naar haar toe en ging naast haar zitten.

"Laat me je helpen. Hoe je dit pad zorgvuldig bewandelt. Zodat alle informatie rustig op je af komt."

Ze keek hem aan. Haar blik was open, maar afgewogen.

"Ik waardeer dat, oprecht. Maar mijn instinct zegt dat ik dit alleen moet doen. Er zijn paden die ik zelf moet volgen, zonder dat iemand ze voor mij inkleurt."

Hij knikte traag. Geen verzet, enkel erkenning.

"En als je terugkomt uit Argenteuil?" vroeg hij.

"Dan weet ik misschien meer. Of minder. Maar dan zal ik je vinden, als ik dat wil."

Hij lachte, kort en warm. "Dat klinkt als een belofte. Of een uitdaging."

"Misschien allebei."

Ze stonden op. Hij hielp haar in haar jas zonder iets te zeggen, de aanraking was vanzelfsprekend en voorzichtig. Bij de deur nam hij haar hand en bracht die naar zijn lippen.

"Voor je moed," zei hij zacht, en kustte haar voorhoofd. Niet als bezit, maar als groet.

Léa glimlachte. "Wees niet verbaasd als ik sterker terugkom dan ik vertrok."